

Принади карантинного режиму

Як вже усім відомо практично увесь світ переляканий пандемією нового типу коронавірусу, тому майже усі заклади закриті, а культурні заходи перекладені. Одного холодного березневого вечора я сидів у компанії друзів та потягував віскі, так би мовити «проводив профілактику» від нової зарази. Це був будній день. Зазвичай не п'ю по робочих днях, але карантин вніс свої корективи до мого графіку, і нічого було робити окрім алкоголізму.

Але ж треба взяти інтерв'ю у творчої особи. Думаю собі: «Тому пропонував, тому пропонував... Усі, курва, на карантині і навіть онлайн не хочуть спілкуватися». Тоді я згадав про свою давню знайому, яка вчиться на акторському в Котляревського та мешкає у сусідньому будинку зі мною. Ми разом готувалися до ЗНО з української мови та літератури, свого часу. А напередодні введення карантину вона кликала до студентського театру на «Енеїду», але COVID-19 зіпсував усі плани. І тут гудить від повідомлення в мене телефон. Продираю захмелілі очі та бачу повідомлення від Юльчі: «Сашко, ти мені дуже схожий на Гордона»... І розумію, що це дійсно мій шанс зробити щось корисне. Після недосить тривалої переписки ми домовляємося все ж таки зустрітися.

Наступного дня, розплющивши очі та вмивши писка, починаю збиратися. Дивлюся у дзеркало – «Виглядаю нормально, навіть не запухлий». Потім стандартний ритуал: поїсти, злазити в душ, випити кави, одягнутися. Виходжу надвір та крокую до Юльчиного дому. Шлях мене вів через дитячий майданчик, який перерили комунальники у пошуках поламаних труб. Вони їх полагодили, але забули закопати. Іду собі, немов останній есесівець по розбитому полю битви і матюкаюся. Повертаю за кутком будинку та зустрічаю Юльчу.

Як при кожній зустрічі, проводимо обряд вітання та вирушаємо на прогулянку з приємною бесідою. Після стандартних питань «Як справи та що нового?» переходимо до суті зустрічі. Я починаю:

- Банальне, але стандартне питання: чому ти обрала професію акторки? Які інші професії розглядала? – у той момент мені стало соромно за це запитання, але я мусив його поставити, бо мене це цікавило.

Юля, поправивши золотисте волосся, яке почав розвивати холодний весняний вітер, і закутавшись у хустку почала свою сповідь:

- Питання і правда стандартне. Та при тому всі актори готові його почути, але ніхто ніколи не готов на нього відповісти, - трохи перевівши подих та подумавши, вона продовжила, - Я розглядала тільки цю спеціальність, бо це мрія: бути частинкою театру чи, можливо, кіно. Це ж фантастична спеціальність. Акторська професія – це психологія, це історія, це культурологія, це синтез багатьох галузей. В театрі чи в кіно актор може прожити будь-яку долю людини чи, навіть, тварини. Тим самим «проживанням» тієї чи іншої історії можна спонукати глядача до дій, до змін і так далі. Ось чому я стала прихильницею цієї професії і не уявляла навіть себе десь ще.

Тут я згадав як теж у одинадцятому класі у мене була думка вступити на акторський...Тоді мені мама сказала «мені в родині клоун не потрібен». І тепер я стираю комп'ютерну клавіатуру.

Мене завжди дивувала простота Юлі. Вона дуже розумна та здатна дівчина і все одно залишається компанійською та простою, без заморочок. На зустріч навіть не парилася щодо макіяжу, тільки підмалювала очі та нафарбувала губи. Я перейшов до наступного питання:

- Яке амплуа тобі притаманне? На кого з акторів «рівняєшся»? – закінчивши, я дістав пляшку з водою та трохи сьорбнув. Тоді мене «жахливо сушило», але було неймовірно цікаво слухати стару знайому.
- Я не дуже люблю слово «амплуа», бо ще з першого курсу ти повинен відкривати у собі можливість спробувати те, що, як вважає художній керівник чи режисер, тобі не притаманне. Хочеться пробувати себе в різних образах, жанрах... Звичайно мені, через свою природу чи характер, легше грати щось комічне, але іноді ти розумієш, що ти ідеш тією ж самою дорогою, не спробувавши інші шляхи, - вона поправила своє чорне осіннє пальто, посміхнулася та продовжила, - Саме через це питання різноплановості актора, я і поважаю, і «обираю» улюблених акторів. З акторок сучасних харківських театрів я рівняюсь на Ірину Роженко та Майю Струнникову із театру Шевченка. Поважаю Ольгу Кривошиїву, театр Пушкіна. Ще Юлія Навроцька, що грає в «Театрі 19». Взагалі можна називати ще мільярд прізвищ і сучасних акторів театру чи кіно, і радянських творців, і голлівудських. Та саме впливають на мій розвиток ті, що поряд.

Тут мені стало трохи соромно за те, що я не знаю таких акторів, бо, чесно кажучи у театрі був останній раз торік. Та і взагалі, люди мало чого встигають за життя. Воно надто коротке для того, щоб усе встигнути.

Ми підходили до «Китайки» - це гуртожиток від ХАІ, схожий на велику китайську стіну. За ним відкривався захоплюючий подих вид на Салтівку, Журавлівку та навіть на ТРЦ «Барабашово». Тут дуже круто вночі, коли усі будиночки переливаються електронними вогнями лампочок Ілліча. Але це був ще день і ми продовжили нашу вельми поважну бесіду.

- Яка роль тобі найбільше сподобалась? Тобто яку краще всього зіграла, а яка не вдалась? – повільно та замріяно запитав.

Задивившись у безкраю даль Юльча трохи помовчала, а потім роздумливо продовжила:

- Ну мені цікаво працювати над тими ролями, що кардинально відрізняються від моєї особистості. Я зробила собі виклик, коли грала уривок з п'єси А.П. Чехова «Ведмідь». Цей образ мені давався дуже важко, бо у творі описується героїня - вогняна жінка. Нервова, крикуча і така леді, що спокушає лише поглядом. Це був виклик, але мені було приємно, що вся ця праця над собою і над образом була не безглузда. Ось це, мабуть і був, на даному етапі, найкраще опрацьований образ. Найгірше було, за особистими враженнями, роль Тетяни у п'єсі Івана Котляревського «Москаль-Чарівник», бо вона була, як на мене, не продумана і не опрацьована достатньо.

На годиннику було 13:50. Весняне сонечко світило, але не гріло. Ми почали трохи підмерзати. Було прийняте одностайне рішення прогулятися до найближчого «Буфету» і купити через віконечко каву та якийсь пиріжок. Дорогою я продовжив діставати Юльчу своїми журналістськими питаннями:

- При першому виступі на сцені було якесь хвилювання?
- Хвилювання на сцені присутнє завжди. І вперше, і вдесяте, і весь час. Думаю, що найдосвідченіші актори, граючи спектаклі протягом, наприклад, десяти років, все одно хвилюються. Бо скільки б ти не грав цю виставу, глядач дивиться це вперше, і ти повинен прожити цю історію, як вперше. Тому вихід на сцену дорівнює хвилюванню. Але цей тремор і це відчуття, яке тебе накриває з головою, треба полюбити і направляти у потрібному напрямку. Тоді це саме хвилюванням буде грати на тебе і допоможе на сцені,

- Добре, розкажи, а що тебе надихає? Чим професія акторки допомагає у особистому розвитку?
- Надихати здатна велика кількість речей: погода, місце, момент, колір неба, кінофільми, прочитана книга чи п'єса, тіж самі вистави. Наприклад, нещодавно неймовірна вистава режисера Степана Пасічника «Старший син» мене наповнила відчуттям польоту. Хотілось взятись за роботу, хотілось вчити тексти і робити проби.

Трохи відсьорбнувши кави Юльча продовжила розповідати про натхнення:

- А взагалі найголовний надихаючий фактор – люди. Актори – це спостерігачі і «крадії». Ми ходимо по вулиці і крадемо ситуації і образи з життя. Навколо нас так багато історій та цікавих персонажів. Іноді театралів вважають за диваків, психічно не здорових, бо ти ідеш за людиною і сам те не розумієш, як копіюєш ходу цієї особистості, якісь жести. Це не безглузде пародіювання, аби насміятися над кимось, ні. Це все «повторювання» іде до так званої «акторської скарбнички». І ця хода колись допоможе тобі у створенні певного характеру на сцені.

Спокійно та витончено вона допила каву, подивилася на мене і продовжила:

- Дуже хотілось, аби люди віддавали перевагу театру, бо тільки там можна відчути зв'язок з актором. Відчувати одне дихання – це найбільша насолода і для актора, і для глядача. Та люди, певне, що оберуть кіно. Бо в наш час дозволити собі купити квиток може не кожний. А кіно більш доступне для людей. Та проте є постійний глядач, який ходить до театру вже декілька років і дивиться улюблені спектаклі вже вдруге чи втретє, бо на заміну першого складу акторської трупи прийшли молодші, більш підходящі за віком актори. Також зараз режисери обирають такі п'єси та «форми», аби вистава була цікава не тільки старшому поколінню, а й молоді. І юні дівчата і хлопці приходять, бо режисери роблять спектаклі близькими для них, - тут ми згадали про нашу вчительку з української мови та літератури. Вона постійно ходила в «Березіль» на виставу «Мина Мазайло» за Миколою Кулішем. Та і ми були ладні переглядати її десятки, а то й сотні разів. Настільки цікава та чудова гра акторів. Юльча продовжила,
 - Треба іти до театру, аби відчути хімію, що не завжди виходить

відчути в кіно. А ціна це іноді не така велика проблема. Наприклад, в навчальному театрі «5 поверх» за квитки люди кидають «благодійний внесок». Тому можна прийти і подивитись неймовірні вистави просто задарма. Було б бажання.

Наша продуктивна бесіда добігла кінця. Я довів Юлю до її будинку, побажав здоров'я, обійняв... І думав, думав, думав... Все ж таки театр кращий за кіно та у його лавах міг з'явитися свого часу ще один учень...